

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 września 2017 roku

Pozwem z dnia 1 kwietnia 2016 roku (data prezentaty) gmina (...) W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. L. kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany w dniu 30 marca 2015 roku korzystał z komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego dokumentu przewozu i nie uregulował związanej z tym należności (pozew - k. 2-3).

W dniu 27 kwietnia 2016 roku, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział I Cywilny, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. akt I Nc 2548/16 (nakaz zapłaty - k. 8).

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2017 roku Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 kwietnia 2016 roku i ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (postanowienie - k. 32).

W odpowiedzi na pozew kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Kurator podniósł, że opłata dodatkowa za przejazd naliczona na podstawie uchwały Rady (...) W. jest niezgodna z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu umowy przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej z dnia 20 stycznia 2005 r., a nadto, że opłata została naliczona w opozycji do instytucji zakazu ne bis in idem (odpowiedź na pozew - k. 36-37).

W toku postępowania powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wskazał, że pozwany korzystał z komunikacji miejskiej bez biletu o czym świadczy wezwanie do zapłaty. Wskazał, że wysokość opłaty dodatkowej została ustalona na podstawie załącznika od uchwały Rady (...) W. z dnia 3 października 2013 r. Co więcej uchwała wydana przez Radę (...) W. jest samodzielną podstawą ustalania wysokości opłat dodatkowych za przejazd bez ważnego dokumentu przewozu co w wyklucza stosowanie przepisów wynikających z powyższego rozporządzenia (pismo procesowe powoda - k. 45-45v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2015 roku M. L. korzystał z komunikacji miejskiej w (...) W. - jechał tramwajem linii 1. Na odcinku Rondo (...) Powstania (...) kontroler biletów Zarządu (...) w W. w toku kontroli biletów ujawnił, że M. L. nie posiada odpowiedniego dokumentu przewozu i wystawił M. L. legitymującemu się dowodem osobistym (...) wezwanie do zapłaty nr (...) do uiszczenia należności za przewóz w wysokości 4,40 zł oraz opłaty dodatkowej w wysokości 266 zł. (dowód: wezwanie do zapłaty - k. 5).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o złożone w toku postępowania dokumenty w formie kserokopii dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem tj. wezwań do zapłaty, których moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, stąd też była przydatna dla poczynienia na ich podstawie powyższych ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 774 k.c., przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu mają moc ograniczoną, bowiem stosuje się je w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odmiennymi przepisami (art. 775 k.c.). Podstawowym aktem pozakodeksowym dotyczącym przewozu jest ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, która reguluje przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników (art. 1 ust. 1 - Dz.U. z 2012 r. nr 1173, j.t.). Ustawa ta ma, zatem zastosowanie również do transportu miejskiego świadczonego przez powoda. Stosownie do art. 16 ust. 1 pr. przew. umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Podstawę prawną, żądania strony powodowej stanowi art. 33a ust. 3 pr. przew., w myśl którego w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, który konkretyzuje regulacje zawarte w uchwale nr LXVI/1807/2013 Rady (...) W. z dnia 3 października 2013 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W..

Kurator reprezentujący pozwanego w niniejszym postępowaniu wniósł o oddalenie powództwa i podniósł zarzut niezasadności roszczenia w ustalonej wysokości. W ocenie Sądu zarzut kuratora działającego w imieniu strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie. Nieuprawniona jest teza kuratora o tym, że naliczenie opłaty dodatkowej na podstawie uchwały Rady (...) W. wskazanej powyżej jest niezgodne z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu umowy przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej z dnia 20 stycznia 2005 r. Należy zwrócić uwagę, że zasadna jest argumentacja powoda zawarta w piśmie z 18.08.2017 r., że zgodnie z art. 34 a ust 1 pkt 1 ppkt a) ustawy Prawo przewozowe w przypadku ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu, w odniesieniu do gminnego, powiatowego i wojewódzkiego regularnego przewozu osób, przepisy w zakresie sposobu ustalania wskazanych opłat określają odpowiednio rada gminy, rada powiatu albo sejmik województwa, a w (...) W. - Rada miasta stołecznego, co świadczy o autonomiczności decyzji wymienionych organów we wskazanym zakresie.

Nieuzasadnione jest twierdzenie kuratora działającego w imieniu pozwanego o niezgodności uregulowań uchwały Rady miasta stołecznego W. nr (...) z dnia 3 października 2013 r. w zakresie naliczenia opłaty za przewóz, tj. § 15, z instytucją zakazu ne bis in idem. Należy wskazać, że instytucja na którą powołuje się ustanowiony kurator dotyczy zakazu ponownego orzekania przez organ w sprawie już prawomocnie zakończonej, dlatego niezrozumiałe dla Sądu jest odniesienie tej instytucji do okoliczności faktycznych relewantnych z punktu widzenia hipotezy normy wynikającą z przytoczonego przepisu.

Odnosząc się do żądania zasądzenia odsetek, zauważyć należy, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c. dłużnik opóźniający się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego jest zobowiązany do uiszczenia odsetek za czas opóźnienia. W braku określenia przez umowę stron stopy procentowej obowiązują odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. W niniejszej sprawie należało zasądzić odsetki od kwoty dochodzonej pozwem od upływu czternastodniowego terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, to jest od dnia 14 kwietnia 2014 roku. Od tego bowiem dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda. Mając na uwadze powyższe za okres wskazany w pozwie, tj. od dnia 14 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku, należało zasądzić odsetki ustawowe na podstawie przepisów dotychczasowych oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktu procentowego, na podstawie powołanych przepisów (pkt I wyroku).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, przewidzianą w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Zasądzeniu na rzecz powoda, który wygrał sprawę w całości, podlegały poniesione przez niego koszty procesu, w postaci: opłaty od pozwu w wysokości 30 zł, opłaty za czynności pełnomocnika procesowego, w wysokości ustalonej na podstawie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu pierwotnie obowiązującym Dz. U. 2015.1804) tj. w wysokości 120 zł oraz wydatku w postaci zaliczki na wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, w kwocie 60 zł. Łącznie poniesione przez powoda koszty procesu wyniosły 210 zł i taką też kwotę należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego (pkt II wyroku).

Sąd przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego należne mu wynagrodzenie. Zgodnie z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476) wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej "kuratorem", nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Stosownie do § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 w brzmieniu pierwotnie obowiązującym), stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej do 500 zł – 120 zł.

W ocenie Sądu nakład pracy kuratora uzasadnia przyznanie mu wynagrodzenia we wskazanej kwocie. Sąd polecił Skarbowi Państwa wypłacić kuratorowi kwotę 60 zł z zaliczki uiszczonej przez powoda, zaksięgowanej pod pozycją (...)/002, a kwotę 60 zł tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa (pkt III wyroku), obciążając tą kwota jednocześnie pozwanego na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Paweł Szymański

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.